

[Peter Duettoft]

øjeblikket. Og man ved jo aldrig, hvad social nød kan føre til. Derfor er det vigtigt, at det internationale samfund kan være med til at skabe det, som er blevet kaldt en politifunktion. Ja, det er en politifunktion. Det er rigtigt, at der altid har været onde magter. Der har altid været aggressive nationer. Men det, der er nyt, og det, man søger at skabe i disse år, er drømmene fra efter Anden Verdenskrig om De Forenede Nationer: at man betragter De Forenede Nationer som verdenssamfundets kontrollør og verdenssamfundets politimand. Og jeg vil for så vidt hellere have, at det er verdenssamfundet, end at det er enkeltstater, der er det.

Derfor er det vigtigt, at FN styrkes. Derfor er det vigtigt, at FN's rolle bliver præciseret, og det bliver den altså ikke, hvis ikke FN's medlemsnationer også på det militære plan vil stille muligheder til rådighed for FN. Så bliver det bare en diskussionsklub, hvor man sidder og taler godt eller ondt til hinanden, men uden nogen egentlig aktion, og jeg opfatter klart den internationale brigade og de opgaver, den skal være med til, som et led i styrkelsen af bl.a. FN, således at verdenssamfundet kan reagere, når der er situationer, hvor tingene går helt grasset.

Når der så bliver spurgt: Jamen er det imperialistisk, og skal vi nu til at blande os i både det ene og det andet, må jeg sige, at jeg har fuld tillid til, at en FN's sikkerhedsrådsbeslutning, hvor de fem store og måske på et senere tidspunkt flere nationer skal blive enige, før man går til aktion, er garanti for, at det ikke er nogle særinteresser, der bliver udmøntet. Det er så langsomme en procedure, at det kun vil blive i de situationer, hvor der virkelig er brug for verdenssamfundets indskriden, at der vil blive givet mandat til en militær indsats, og at vi derfor kan komme på tale.

Ligesom hr. Helge Adam Møller vil jeg da gerne understrege, at det her jo ikke er en let beslutning i den forstand, at selvfølgelig kan dette blive farligt. Naturligvis kan de mennesker, der stiller sig til rådighed for en international brigade, og som så bliver sendt ud, komme i nogle meget farlige situationer, som også hr. Helge Adam Møller ganske rigtigt sagde. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at naturligvis er det os herinde, der har ansvaret for det, dels nu og dels på et senere tids-

punkt, hvor det måtte skulle besluttes, at man skal rykke ud. Det er klart, at det er Folketingets medlemmer, det er de medlemmer, der stemmer for en eventuel aktion, som må tage det ansvar på sig. Det gjorde vi i forbindelse med Bosnien, og jeg mener, at det er vigtigt at sige, at der ikke er nogen, der løber fra ansvaret her.

Der er et enkelt »men« i disse forslag. Det er et men – det er dobbelt men, var jeg ved at sige, for det er også et men, fordi jeg ikke kan få noget flertal for det i Folketinget; måske er jeg endda den eneste, der overhovedet vil sige det, der bliver sagt nu, men jeg synes alligevel, at jeg vil benytte lejligheden til at understrege, at det, vi har set i FN-systemet omkring de sikre zoner, har været en pinlig historie: en pinlig historie, at man allerede i maj måned vedtog, at man ville redde tusindvis af muslimer i det tidligere Jugoslavien fra udryddelse, og den dag i dag, havde jeg nær sagt, er man dårligt nok enig om, hvordan det skal gøres i praksis. O.k., i de seneste dage er vi begyndt at gøre noget.

Disse mange måneder med sniksnak frem og tilbage, hvor lande, der har været medforslagsstillere til resolutionen om de sikre zoner, allerede dagen efter stillede sig op og sagde: »Det er rigtigt, at der skal bruges tropper, men det skal for øvrigt ikke være vores«, er ikke nogen pryd for verdenssamfundet, og jeg må sige, at der ikke er noget i de forslag her, der vil forebygge en tilsvarende situation, fordi det i forslagene bliver understreget, at selv om FN beder os, er det igen os, der skal vedtage, om disse missioner passer til vores udenrigspolitiske mål, passer til vores politik og er noget, vi vil tage os af.

Jeg vil gerne til forsvarsministeren tillade mig at sige, at i en stille stund burde man måske overveje at vende tilbage til de oprindelige tanker i FN, nemlig at der blev stillet tropper til rådighed direkte under FN's Sikkerhedsråd, tropper, som FN's Sikkerhedsråd kunne vedtage at sende af sted, og som så tog af sted; for der er intet i disse forslag, der forhindrer, at det tager 4 eller 5 måneder, før der kommer danske tropper af sted et eller andet sted hen.

Jeg vil også gerne opfordre til, hvis det ulykkelige skulle ske i en periode, hvor den nuværende regering sidder, at man træffer de beslutninger så hurtigt som overhovedet muligt, men